

Παιδί ακόμη, περιγίπνισα τοῦ Ὀλδεδμβούργου τότε. ὄνειρεύθηκε τὸ ὑψηλὸ ὄνειρο, ποῦ γιὰ τόσο λίγο—ἀπὸ ἔτσι ἄπονα τελείωσε.—ἐπραγματοποιήσε. Ἐπικίξε, μᾶς λέει ἡ κ. Ἀλιμπέρτη, καὶ ὅλο ἡθελε νᾶναι ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ κατόπι, σὺν ὁρφάνεψι ἀπ' τὸ χῶμα ποῦ λάτρευε, δὲν ξέχασε τὸ ἀγαπημένο της παιγνίδι! Τόσο βαθειὰ εἶχε χαραχμένη στὴν καρδιά της τὴν ἀγάπη αὐτὴ ποῦ θαρρεῖς σὺν δίδυμα γεννήθηκαν ἡ καρδιά της μὲ ἐκείνη τὴν ἀγάπη. Δὲν τὴν γνώρισε ξέχωρα ποτέ.... Μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ τὰ γράφει ἡ κ. Ἀλιμπέρτη ποῦ ὅποιος δὲν ἤξερε τὴν ἀλήθεια—καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅπως τὴν λέει—θὰ τὰ ἀπέδιδε σὲ ἀδυναμία τῆς καρδιᾶς, στὴν ἀνάγκη ποῦ οἱ νευρικοὶ ὀργανισμοὶ αἰσθάνονται μὲσα τοὺς κάποιες φορὲς καὶ ἐφευρίσκουν καὶ γιὰ νὰ κλάψουν.

Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ τὴν παρακολουθεῖ καὶ στὴν ξενιτειᾷ της, στὸ καταφύγιό της καὶ φθάνει ὡς τὸ μνημεῖον της τὸ ξενιτεμένο...

Καὶ ἐδῶ χύνει τὸ δάκρυ της ποῦ τῆς καίει τὰ στήθια τὸ ἴδιον δάκρυ ποῦ τὸ κρυσταλλώσε ὁ Παράσχος εἰς τὸ δίστιχο:

«Τρεῖς πῆγες δότε κ' εἰς αὐτὸν, . . .

Κι' ἀκόμα δὲν περίσσεψεν οἱ τρεῖς πῆγες...

Ἀλλὰ ἐκτὸς τὸ φῶς ποῦ χύνει στὸν βίον τῆς ἡρώιδος προτάσσει καὶ ὁλόκληρον πινακοθήκην τῶν κυρίων τῆς τιμῆς πρὸ τὴν περιστοιχίζων.

Ἐνὰ τέτοιο ἔργον τιμᾷ κατὴν φιλολογίαν μᾶς καὶ τὴν κ. Ἀλιμπέρτη τὴν ὁποίαν θὰ εὐγνωμονοῦν πιστεῖω ὅσοι διαβάζουν τὸ ἑμμορφ. ἔργον της.

Μιὰ γαλλικὴ συνάδελφος ἀναφέρει τὰ πρακτικὰ ἐνὸς συνεδρίου... γυναικῶν πάλι. (Πολὺ συχνὰ τὶς ἀναφέρουμε, ἀλλὰ φταῖν' ἐκεῖνες τοῦ δὲν ἀβουνοῦνται ἔσχα).

Λοιπὸν, λέγει, σὲ μιὰ σάλα ἀρκετὰ μεγάλη μαζεύτηκαν ἀρκετὲς καὶ ἀπὸ κλείσαν καλὰ τὶς πόρτες καὶ ἐξόρισαν τὰ μουστάκια ἀρχισαν νὰ συσκέπτονται. Δὲν λέγει ἡ συνάδελφος ἂν διῶξαν καὶ τὰ ἀμούστακα παιδιὰ ἢ τὶς μουστακάδες.

Θέλουν σῶναι καὶ καλὰ ἀπόλυτον ἰσότητά μὲ τοὺς ἀνδρας, τῶρα ὅμως κάπως διαφορετικὰ. Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ συνεδρίου τῶν ἥτων ν' ἀποκλείσουν τὶς περιποιήσεις ποῦ σὺν γατίτσες δέχονται ἀπ' τὴν λεπτότητα τῶν ἀνδρῶν. Αὐτὸ τὶς ταπεινώνει, καθὼς ἰσχυρίζονται, δεικνύει πῶς εἶναι καὶ μοιάζει σὺν ζυγὸς ποῦ μὲ πολλὴν ὑπουλότητα τὶς περνουν στὸν λαϊμὸ τοὺς οἱ ἐγωῖσται οἱ ἄνδρες.

Ἀπαιτοῦν κατὰ συνέπειαν νὰ καπνίζουν οἱ ἄνδρες μπρὺς στὴ μύτη τοὺς σὺν νὰ ἦσαν ἄνδρες καὶ αὐτές, νὰ τὶς μιλοῦν τὸ ἴδιον, χωρὶς κομπλιμέντα καὶ μιὰ ἐτόλμησε νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν

κατάλογον καὶ τὸ ξυλοφόρτωμα, ἀλλὰ ἄλλη, ἡ δεσποινὶς Ρουζὰδ, δὲν τὸ παρεδέχθη, διότι αὐτὴ ἦταν ἀδύνατη καὶ ἦταν βαθειὰ πῶς μὲ τὸν ἀπεριόριστο αὐτὸν κώδικα ἀρκετὰ συχνὰ θὰ εἶχεν νὰ διαμαρτυρηθῶν τὰ κόκκαλά της.

Ὅσο γιὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ θαρρῶ πῶς ἔμεινε ἐκκενρὲς καὶ ὅτι θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν περιστάσεων ἂν θὰ πρέπη νὰ ἐπιτρέπεται ἢ ὄχι.

* * *
Ἄλλη ἰδιοτροπία. Ἐνὰς πλούσιος ἀμερικανὸς προσελήφθη στὸν θίασο τῆς Σάρρας Βερνάρ. Τὸ ἔκαμε γιὰ μόνον τὸ γούστο ποῦ αἰσθάνεται νὰ παρίστανται στὸ πλευρὸ τῆς Σάρρας.

Στὴν Ἀμερικὴ ὅπου ἀπέτυχε οἰκτρότατα, ὅλες αἱ ἐφημερίδες τὸν κατεπολέμησαν τὸ δὲ πλῆθος τὸν ἐσφύριζε φρενητιωδῶς. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅταν οἱ κύριοι δημοσιογράφοι ἔμαθαν τὸν δρόμον τοῦ σπιτιοῦ του ἀρχισαν νὰ γλυκαίνουν τὴν γλῶσσά των ἀφθιρίδιον τοὺς καὶ νὰ τὸν ἀνεβαίνουν ἀρκετὰ ὑψηλὰ. Μόνος αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ ἀναβῇ τὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος τῶν δολλαρίων του.

Ποῖος ξέρει τί τὸν φυλάει καὶ στὸ Παρίσι τῶρα.

* * *
Ἐνὰς γάλλος ἔκαμε ἕνα φωνογραφικὸ ζυπνητήρι. Εἶναι ὅχι πολὺ μεγάλον καὶ ἔχει ἕνα κουμπάκι ποῦ ὅταν τὸ πατήσῃ, τὸ φωνόγραφον φωνάζει ἀρκετὰ δυνατὰ: «Εἶναι ἔξη ὥρα, ζῦπνα» καὶ ἔπειτα ἐπιπροσθέτει: «Πρόσεχε νὰ μὴ ξανακοιμηθῇς».

Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τὸ ἐπιστημονικὸ φύλλον ποῖος θὰ πατῇ τὸ κουμπάκι. Ἴσως ἀπὸ ζυπνήσῃ κανεὶς πρέπει νὰ τὸ πατήσῃ καὶ σὺν ἀκούσῃ τὴ φωνὴ νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὸ μαχμουρλοῦναι του.

Γ. Γ. ΚΑΡ.

Ἀλλοιολογισμοί.

74. α. β. ἐνταῦθα. — Τὸ ἔργον σας ἀνεγνώσθη ὅπως ὅλα ὅσα στέλλονται εἰς τὸ γραφεῖον μᾶς μὲ πολλὴν προσοχήν. Ἄν ὅμως νομίζετε ὅτι αἱ κρίσεις μᾶς δὲν ἦσαν ὀρθαί, εἰμπορεῖτε νὰ τὸ στείλετε εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις κριτικούς. Τοιοῦτοι εἶνε διὰ τὸ παρὸν—καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὸν γεροντότερον—οἱ κ. κ. Ἑμμανουὴλ Ροῖδης, Κωστής Παλαμῆς καὶ Γρηγόριος Ξενόπουλος. Τότε εἰμπορεῖ καὶ τὸ ταξιδάκι νὰ ὠφελήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ ἡ ἀνεωρεῖσα πληρὴ νὰ κλείσῃ μόνῃ της.

75. κ. Χ. Β. Πλωμάρι. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ χειρόγραφον.

76. κ. Μαρῖαν ἐνταῦθα. — Ὁ «Ἀνθράξ» σας, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ μεταμορφώνονται εἰς ἀδάμαντας, εἶνε καλὸς μόνον γιὰ κἀψίμο.

77. κ. Χ. Κ. Μάκρ. Σῆς εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅλα. Μοῦ στέλλει δι' ὁμῶν ἡ πολύτιμος φίλη κ. Βιοργνία Εὐαγγελίδου, τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων της: Εἶνε ἀνάγκη. Ἄν ἐννοεῖτε, τῆς ἔμειναν ἀντίτυπα.

78. Καλλιτέχνιδα ἐνταῦθα. — Τί ὦρατὸ γράψιμο! μήπως δι' αὐτὴ ἐπιποροφρήθητε καλλιτέχνις; Τὸ ἔργον σας νερόβραστο. Ἡ ἰδέα πτωχὴ καὶ κακορρεμένη.